

Arrest

nr. 194 208 van 25 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Kampirak in het district Dahanai Ghorri in de provincie Baghlan. U bent Hazara van etnische origine en hangt het ismaelisme aan. U verklaart dat u 17 jaar bent of geboren bent op 28/02/1999.

Uw vader was een landbouwer. In 2013 was hij samen met uw zus S. en uw broer B. aan het werken op het land. Ze werden gedood door de talibanstrijder Qari Joma omwille van een landconflict. De imam van de moskee vertelde de talibanstrijder dat uw vader nog een zoon had. Hierop betaalde Qari Joma een contactpersoon van hem bij de lokale politie van het dorp Kampirak om u vast te houden. U werd een maand lang vastgehouden in een kelder. Op aanvraag van uw moeder ging een oudere van het

dorp, A. G., met commandant B. van de lokale politie van Kampirak praten waarna u werd vrijgelaten. De dag van uw thuiskomst klopten vijf mannen van Qari Joma aan de deur. Toen u de deur opende werd u neergestoken met een mes. U lag nadien één week lang in coma alvorens u geopereerd werd in de kliniek van uw dorp Kampirak. Na de operatie rustte u twee maand lang in het huis van F.. Toen u genezen was, regelde u uw reis en verliet u uw regio.

U heeft Afghanistan verlaten begin juni 2015. U kwam aan in België op 10 augustus 2015 en vroeg een dag later asiel aan.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u, overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 26 augustus 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige. Op de Dienst Vreemdelingenzaken op uw asielaanvraag op 11 augustus 2015 verklaarde u 16,5 jaar oud te zijn terwijl u volgens het leeftijdsonderzoek 20,6 jaar zou zijn. Dat u de Belgische asielinstanties op dergelijke wijze tracht te misleiden aangaande een dergelijk belangrijk aspect van uw identiteit doet reeds ernstig twijfelen aan de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw asielprocedure.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en/of dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in het dorp Kampirak in het district Dahana-i Ghorī in de provincie Baghlan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Zo dient opgemerkt te worden dat u slechts een beperkte kennis heeft van uw regio en provincie waar u verklaart heel uw leven gewoond te hebben. Zo kan u niet aangeven welk districten rond het district Dahana-i Ghorī liggen. Gevraagd welk ander district het dichtst bij het dorp Kampirak ligt, moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 13). Gevraagd naar enig ander district in de provincie Baghlan, antwoordt u slechts 'nee' (CGVS, p. 13). Nochtans ligt het dorp Kampirak op slechts een tiental kilometer van het district Doshi. Gevraagd naar andere provincies in Afghanistan die naast

Baghlan liggen, zegt u dat u hoorde van Mazar – waarvan u bevestigt dat het een provincie is – en Kaboel, en vermeldt vervolgens vreemd genoeg nog Herat en Nimroz (CGVS, p. 13). Hierover dient te worden opgemerkt dat de provincie Kaboel niet grenst aan Baghlan. Herat en Nimroz bevinden zich zelfs helemaal aan de andere kant van het land bevinden, namelijk in het (zuid)westen van Afghanistan. De overige aangrenzende provincies van Baghlan naast Balkh – waartoe de stad Mazar Sharif behoort – zijn Samangan, Kunduz, Takhar, Pansjir, Parwan en Bamyan. Dat u geen van deze weet te benoemen doet ernstige twijfels rijzen, zeker gezien uw eigen district nog grenst aan de provincie Samangan.

Ook over uw eigen regio legt u opvallende verklaringen af. Zo wordt u gevraagd naar wegen die tot Kampirak leiden. U zegt dat er geen wegen zijn maar dat er een onverharde weg tot Surkhak, ook Tamas genoemd, leidt (CGVS, p. 10). Maar er zou geen weg tot in Kampirak gaan (CGVS, p. 10). Volgens satellietbeelden lopen er wel verschillende wegen vanuit Kampirak naar de omliggende regio. Zo ook naar het dorp Tamas. Dat u zegt dat er geen wegen naar het dorp zijn terwijl uit satellietbeelden blijkt dat er wel verschillende wegen zijn – eenzelfde soort onverharde wegen als deze die van Todak naar Tamas loopt – roept verdere vragen op met betrekking tot uw beweerde herkomst uit Kampirak. Bovendien valt uw bewering dat er geen wegen tot in Kampirak lopen moeilijk te rijmen met uw stelling niets te weten over reis van Kampirak naar Kabul omdat u in Kampirak in een “bestelwagen” zou zijn gestapt vanwaaruit u niets zou hebben kunnen zien (CGVS, p. 15). Verder wordt u nog gevraagd in welke richting het door u aangehaalde dorp Todak ligt vanuit Kampirak, waarop u vreemd genoeg zegt dat het in de richting van Shuluktu ligt. Volgens de kaart liggen Todak en Shuluktu echter in twee verschillende richtingen.

Voorts is uw kennis over de laatste verkiezingen die plaats vonden in Afghanistan beperkt. U weet dat Ashraf Ghani verkozen werd tijdens die verkiezingen en dat Karzai de aftredende president was (CGVS, p. 12). U kan echter niet bij benadering aangeven wanneer die verkiezingen plaatsvonden (CGVS, p. 12). Bovendien weet u niet waar de dorpelingen van Kampirak konden stemmen. U vermeldt slechts dat ze konden stemmen in het dorp maar weet niet waar dat precies was (CGVS, p. 12). In werkelijkheid kon er gestemd worden in de school van Kampirak, niet ver van de waterbron waar u en uw moeder om de twee dagen water gingen halen (CGVS, p. 12). Dat u dit niet weet, roept opnieuw twijfels op over uw herkomst uit Kampirak.

Gevraagd naar de veiligheidssituatie in uw dorp, antwoordt u dat de veiligheid er niet goed was. u legt uit dat er gevechten waren en dat de taliban aanwezig waren (CGVS, p. 10). Gevraagd naar incidenten, stelt u dat de jamaat khana zeven jaar geleden werd beschoten met een raket (CGVS, p. 11). U kan hier echter verder niets over vertellen. Ook slaagt u er niet in andere incidenten te noemen (CGVS, p. 11). Gewezen op het feit dat u eerder zei dat de veiligheidssituatie in Kampirak niet goed was en dat er gevechten waren, maar u geen dergelijke incidenten noemt, stelt u dat u alles zei wat u weet (CGVS, p. 11). Nogmaals gevraagd of u over andere incidenten in Kampirak of de bredere regio kan vertellen, zegt u dat u het niet weet (CGVS, p. 11). U voegt toe dat als er zaken gebeurd zijn in het verleden, u deze vergeten bent (CGVS, p. 11). Deze verklaringen ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw herkomst.

Uw gebrekkige verklaringen over uw reisweg in Afghanistan plaatsen de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Kampirak verder op de helling (CGVS, p. 14-15). U verklaart dat u Kampirak 's nachts verliet met de auto. De volgende dag kwam u in de late namiddag aan in Kabul (CGVS, p. 15). Gevraagd om meer in detail te vertellen over uw reis tussen het dorp Kampirak en de stad Kabul vertelt u dat het gedurende de nacht was en het donker was (CGVS, p. 15). Nochtans gaf u aan dat u in Kabul arriveerde in de late namiddag, en kan dus wel verwacht worden dat u iets meer over uw reis kan vertellen. U geeft aan dat er niet gezegd werd welke plaatsen u onderweg passeerde (CGVS, p. 15). Gevraagd uw reis te beschrijven vanaf het moment dat u in de auto stapte in Kampirak kan u louter herhalen dat ze de namen van de plaatsen niet zeiden (CGVS, p. 15). Erop gewezen dat u zaken kon zien en horen zegt u dan dat u in een bestelwagen reisde vanwaaruit u niets kon zien (CGVS, p. 15). Nogmaals gevraagd via welke plaatsen in Afghanistan u naar het buitenland reisde, herhaalt u dat u niets kon zien in de auto (CGVS, p. 15). Gevraagd waar u de grens van Afghanistan overstak, stelt u dat het een regio was die Nimroz heette. De naam van de grensovergang kent u niet (CGVS, p. 16). Gezien uw eerdere verklaring dat u tijdens uw hele leven uw dorp Kampirak nooit eerder zou verlaten hebben, is het wel zeer opmerkelijk dat u zo weinig kan vertellen over de lange reis vanuit uw dorp in het noorden van Afghanistan naar Nimroz aan de grens (CGVS, p. 10). U slaagt er geenszins in doorleefd over deze onderneming te vertellen.

Ook over uw voorgehouden profiel van jongen uit een landbouwersfamilie behorend tot de religieuze minderheidsgroep van de Ismaelieten dienen enkele opmerkingen gemaakt te worden. Uw vader was een landbouwer (CGVS, p. 4). Uw moeder had geen werk (CGVS, p. 4). U heeft evenmin ooit een beroep uitgeoefend in Afghanistan (CGVS, p. 7). Jullie hadden vroeger een stuk grond maar dit werd enige tijd geleden – u kan geen enkele indicatie geven – afgenomen (CGVS, p. 3). Er kunnen dan vragen gesteld worden hoe uw familie het geld voor uw reis, 10000 of 10500 dollar, bijeen wist te krijgen. Gevraagd of uw moeder – uw vader zou reeds overleden zijn geweest – zoveel geld had, geeft u aan dat u het niet weet maar dat ze aan F. vroeg om u weg te sturen (CGVS, p. 15). U verklaart dat ze misschien de oogst van de tarwe verkocht (CGVS, p. 15). U zegt ten slotte dat u niet weet hoe uw moeder dit geld bijeen bracht (CGVS, p. 15). Gezien het opmerkelijk is dat jullie als landbouwersfamilie zonder bezit een dergelijke grote som bijeen zouden weten te krijgen maar dat u geen enkele informatie kan geven hoe jullie aan dit bedrag zijn gekomen doet ernstig twijfelen aan uw voorgehouden leven als zoon van een landbouwer in een afgelegen regio van Afghanistan.

Ook over uw dagelijks leven als jongen in een ruraal dorp zijn uw verklaringen oppervlakkig en weinig doorleefd. Gevraagd over uw dagelijks leven te vertellen geeft u louter mee dat u uitwerpselen van koeien verzamelde en op de muren smeerde zodat het later verbrand kon worden (CGVS, p. 6). Aangespoord verder te vertellen over uw dagelijks leven zegt u dat er niets anders was (CGVS, p. 6). U wordt nogmaals aangespoord verder te vertellen over uw leven in Kampirak maar u geeft aan geen verdere informatie te kunnen geven (CGVS, p. 6). Nogmaals gevraagd te vertellen wat u naast het verzamelen van koeienuitwerpselen nog deed elke dag zegt u louter dat u niets deed en dat u, na de dood van uw vader, broer en zus, niet meer naar buiten mocht van uw moeder (CGVS, p. 6). Dergelijke beperkte verklaringen over uw leven in Kampirak zijn weinig overtuigend. Bovendien blijkt dat uw broer en zus moesten werken op de velden maar u niet (CGVS, p. 6). Gevraagd of u dan niet eveneens op de gronden moest werken zegt u dat u te jong was, wat geenszins een afdoende verklaring is gezien u, zoals reeds aangehaald, veel ouder bent dan u zelf aangeeft (CGVS, p. 6).

Verder gevraagd naar hoe de winters zijn in uw dorp, stelt u dat er sneeuw en regen is gedurende de winter. U voegt toe dat het koud is en mensen niet buiten hun huizen kunnen (CGVS, p. 8). Aangespoord om meer te vertellen, antwoordt u slechts 'nee' (CGVS, p. 8). Gevraagd om te vertellen over het leven tijdens de winter in Kampirak, antwoordt u opnieuw 'nee' (CGVS, p. 8). Wanneer u gewezen wordt op het belang van deze vragen, verklaart u dat u alles zei wat u weet (CGVS, p. 8). Gewezen of het feit dat u heel uw leven in uw dorp Kampirak leefde en dat bijgevolg mag verwacht worden dat u kan vertellen over het leven in de winter in het bergachtige noorden van Afghanistan, antwoordt u slechts dat het koud was (CGVS, p. 8). Ook geeft u aan dat u vergeten bent in welke periodes er veel regenval is in Kampirak (CGVS, p. 9). Deze verklaringen kunnen allermindst overtuigen en ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw herkomst uit het dorp Kampirak.

Daarenboven is het zeer opmerkelijk dat u geen info kan geven over een bekende leider van de Ismaelieten zoals Sayed Mansoor Naderi. U stelt dat Ismaelieten 49 imams volgend en de huidige imam Karim Agha Khan is (CGVS, p. 5). Gevraagd meer over die imam te vertellen, geeft u aan dat u niet geschoold bent en niet meer over hem kan vertellen (CGVS, p. 5). Gevraagd naar andere Ismaelitische leiders, antwoordt u dat u niemand anders kent. Gevraagd naar een leider van de Ismaeli Hazara in Baghlan, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 5). Wanneer u later in het gehoor gevraagd wordt wie Sayed Mansoor Naderi is, stelt u dat hij een religieuze leider van de Ismaelieten is (CGVS, p. 11). Gevraagd te vertellen wat u over die man weet, stelt u slechts dat hij de leider is maar dat u niets over hem weet (CGVS, p. 11). U stelt dat u enkel weet wat uw moeder u vertelde (CGVS, p. 11). Nochtans is Sayed Mansoor Naderi een zeer gekend persoon in de provincie Baghlan. Hij is zelf afkomstig uit de Kayhan vallei in het district Doshi en is sinds 2005 lid van het nationale parlement van Afghanistan. Daarenboven heeft hij veel macht en invloed in uw regio van herkomst. Dat u niet in staat bent om enige extra informatie over deze man te geven, doet opnieuw twijfelen aan uw voorgehouden herkomst. Ook verklaart u geen informatie te hebben over de relatie tussen Sayed Mansoor Naderi en Karim Agha Khan (CGVS, p. 12). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat Sayed Mansoor Naderi weigert zich te onderwerpen aan de autoriteit van Agha Khan en dat hij en zijn volgers druk plaatsen op de Ismaelieten die Agha Khan wel volgen. Dat u ook hierover niets weet, mag verbazen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende

gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf (CGVS, p. 2). Er werd tevens beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 2). U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er twijfels bestaan aan uw voorgehouden verblijfplaats in Afghanistan om u de kans te geven hierop te reageren (CGVS, p. 22). U blijft echter volharden in uw verklaringen (CGVS, p. 22).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat het argument aangaande de leeftijdtest niet gegrond is, vermits indien elke minderjarige die na een leeftijdtest een andere leeftijd blijkt te hebben dan hij verklaart beschuldigd zou worden van bedrog bij de asielinstanties, dit bijna alle minderjarige Afghanen zou betreffen nu zij zelden een exacte kennis hebben van hun leeftijd.

Verzoeker is van mening dat het overige luik van de bestreden beslissing grotendeels gebaseerd is op de twijfels omtrent de herkomst van verzoeker. Hij hekelt echter dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met zijn profiel. Verzoeker onderlijnt in dit verband dat hij nooit naar school is geweest en enkel thuis bleef, dat zijn vader een "herder" was, dat het gezin geen financiële mogelijkheden had en hij nooit buiten het dorp kwam. Hij kent derhalve de omgeving niet, aldus verzoeker. Verzoeker laakt tevens dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij ongeschoold en verlegen van aard is en zich derhalve niet perfect kan uitdrukken. Bovendien is verzoeker slechts tussen 16 en 20 jaar oud en heeft hij dus weinig levenservaring achter de rug, wat verder zijn algemene onwetendheid van zijn regio en de gang van zaken voor zijn vertrek naar België verklaart naar mening van verzoeker. Hij benadrukt voorts het belang van zijn psychologische toestand en de omstandigheden van zijn situatie voor de beoordeling van zijn asielrelaas en herhaalt dat zijn ongeschooldheid en analfabetisme een grote impact kunnen hebben op zijn verklaringen. Verzoeker voert in dit verband nog aan:

"Het is niet duidelijk hoe de tegenpartij dit interpreteert als een gebrek aan medewerking aangezien het bijna onmogelijk is voor een ongeschoolde tiener, die in een onbekend continent strandt, om nog logisch na te denken. De tegenpartij weet best wel dat de reis naar België een traumatiserende gebeurtenis inhoudt die vaak de kennis van de thuishaven volledig of deels wist.

Zoals deze organisatie die zich inzet voor analfabeten het goed uitlegt, worden in het kader van een asielaanvraag vaak theoretische vragen gesteld over geografische, sociale of politieke kennis van een bepaalde regio. De antwoorden op deze vragen kunnen eenduidig lijken, maar een ongeschoolde of analfabete asielzoeker zal op deze vragen reageren op basis van zijn persoonlijk en eigen perspectief. Gegevens die eenduidig en duidelijk blijken kunnen eigenlijk een eigen interpretatie krijgen, op basis van de belevenissen, familie en omgeving van de persoon die erop antwoordt.

Logischerwijze heeft een persoon met een jarenlange opleiding achter de rug een klare duidelijke kijk op, volgens hem, onvervalsbare gegevens, die nochtans compleet kan verschillen van een ongeschoolde, analfabete asielzoeker, die een heel ander levensschema achter de rug heeft.

De ongeschoolde en analfabete zal niet alleen een eigen versie van de zaak geven maar zal niet in staat zijn om de nodige precisie te brengen, die gewoonlijk gevraagd wordt in het kader van een asielprocedure."

Verzoeker vervolgt dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij zijn geografische kennis vanuit een persoonlijk oogpunt/ervaring uiteenzette en niet in staat is om de feiten op een objectieve en overzichtelijke manier weer te geven. Het gegeven dat verzoeker weinig kennis heeft over de omliggende gebieden van Kampirak, bevestigt naar zijn mening het gegeven dat hij nooit buiten zijn dorp kwam. Dienaangaande betreurt verzoeker dat de commissaris-generaal niet heeft doorgevraagd over de transportmiddelen waarover verzoeker beschikte om te begrijpen hoe hij zich kon bewegen. Verzoeker verduidelijkt in dit kader dat zijn gezin zich in feite enkel te voet verplaatste of met een paard. Verzoeker is tevens van mening dat hem niet verweten kan worden dat hij de autorit niet kon beschrijven, nu hij geen toeristische vragen kon stellen in de context van smokkel.

Verzoeker voert tevens aan dat zijn gebrek aan notie van de tijd eveneens toegeschreven kan worden aan zijn analfabetisme en ongeschooldheid. Verzoeker verwijst opnieuw naar zijn verklaringen en meent

dat daaruit ondubbelzinnig blijkt in wat voor een gesloten, precare en onontwikkelde omgeving hij leefde, doch dat dit door de commissaris-generaal volledig genegeerd werd en werd afgeschreven als bedrog en leugens. Ook het gegeven dat hij op verschillende vragen slechts "nee" antwoordde bewijst, naar mening van verzoeker, dat hij niet in staat is om de vragen en de soort vragenstelling te begrijpen. Hij erkent wel de Afghaanse kalender onder de knie te hebben. Aangaande de omschrijving van de veiligheidssituatie in zijn dorp erkent verzoeker dat zijn verklaringen subjectief en kinderlijk van aard zijn, doch meent hij dat de bewijslast nog steeds gedeeld is en het aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt om de veiligheidssituatie op een correcte manier te analyseren. Verzoeker vermeldt in dit verband dat hij zeer jong is en haast zijn hele gezin verloren is.

Met betrekking tot de vervolgingsgronden haalt verzoeker aan dat hij hazara is en omwille van die reden vervolgd wordt door de taliban. Hij voegt hier aan toe dat hij daarnaast ontvoerd werd, in detentie werd geplaatst en slachtoffer is geworden van een messteek omwille van een landenconflict.

Aangaande zijn gebrekkige kennis van de reis die verzoeker ondernam naar België en de wijze waarop deze gefinancierd werd, herhaalt verzoeker dat hij zeer jong was toen hij uit Afghanistan vertrok en dat hij geen inspraak had in de organisatie van zijn reis, dat zijn moeder immers alles gepland had. Verzoeker acht het bovendien zeer merkwaardig dat de commissaris-generaal verwacht van een minderjarige dat hij zowel alle landen als de plaats van de grensoverschrijding kan beschrijven en benoemen, terwijl verzoeker verklaart dat hij niet begrijpt wat hem overkomt en de reis in een bestelwagen zonder ramen heeft afgelegd.

Vervolgens geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het principe van het voordeel van de twijfel.

Verder stelt verzoeker dat hij geen documenten of bewijzen kan voorleggen omdat hij niemand heeft om aan te kunnen vragen om documenten op te sturen en benadrukt dat het gebrek aan documenten niet gelijkgeschakeld kan worden aan een gebrek aan medewerking van de asielzoeker.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geeft verzoeker een uitgebreide theoretische uiteenzetting en meent verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met zijn profiel en derhalve ten onrechte heeft geoordeeld dat hij zijn herkomst niet aannemelijk maakt. Dienaangaande betoogt verzoeker nog als volgt: *"Er dient te worden vastgesteld dat deze lacunes in het relaas van de verzoeker door bovenstaande elementen kunnen worden verantwoord."*

De verwerende partij pleit dat het beweerde profiel geen stand houdt doordat de verzoeker geen gedetailleerd relaas kan weergeven over zijn activiteiten als herder.

Echter, het is volledig aan te nemen dat de verzoeker weinig verantwoordelijkheden had in het kader van zijn "job". Hij was inderdaad herder zoals zijn vader het wou, maar heeft uitgelegd dat het enige wat hij moest doen was dat hij de schapen door de bergen moest leiden. Het is niet bijzonder vreemd dat hij niet op de hoogte is van de ziektes van de schapen of van de prijzen van een schaap. Inderdaad, het is perfect aan te nemen dat de vader deze administratieve en meer technische aspecten van de job in handen nam, gezien de meer beperkte capaciteiten van de verzoeker.

De verwerende partij was trouwens tijdens het verhoor niet in staat om gerichte vragen te stellen over bv. welke bergen de verzoeker bewandelde met de schapen of over hoeveel schapen hij waakte. De verzoeker kreeg enkel algemene vragen over zijn dagprogramma, waarop vervolgens de verwerende partij met overhaast besloot dat zijn profiel niet geloofwaardig was, zonder dieper te graven.

Bijgevolg steunt de verwerende partij zich op bovenvermelde argumenten om geen analyse te vergen over de subsidiaire bescherming."

Verzoeker wijst er bovendien op dat geen enkel rapport over de situatie in Afghanistan werd bijgevoegd aan het administratief dossier, wat nochtans ingaat tegen de vereisten van de wet. Verzoeker merkt in dit kader nog op dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet voorziet in de mogelijkheid om de subsidiaire bescherming niet te evalueren indien het relaas of de herkomst van de verzoeker als niet geloofwaardig kan worden beschouwd en dat er een nieuwe analyse opdringt.

Aangaande de evaluatie van de veiligheidssituatie in Afghanistan verwijst verzoeker naar verschillende rapporten en persartikels om aan te tonen dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds 2013 is gestegen: *"De CGVS duidt hier zelf aan dat het aantal burgerslachtoffers sinds de tweede helft van 2012 gestegen is dat er sinds 2013 een stijging is van het aantal incidenten en dat er een uitbreiding is van het conflict naar het noorden toe; en dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is;"*

Volgens de CGVS zijn de criteria waarmee men moet rekening houden voor de analyse van de veiligheidssituatie de volgende: het aantal burgerslachtoffers, het aantal conflictgerelateerde incidenten en het aantal personen die ontheemd werden omwille van de conflictgerelateerde incidenten; In haar eigen analyse (voorgaande geciteerde paragraaf) worden al twee criteria van de drie geanalyseerd, namelijk het aantal burgerslachtoffers dat gestegen is en het aantal conflictgerelateerde incidenten dat ook gestegen is;

Ze geeft dus zelf toe dat de huidige veiligheidssituatie tragisch is;

Inzake het derde critérium van het aantal ontheemde personen, geeft deze bron licht op de situatie:

[...]

Dit ligt in lijn met de beschrijving van de humanitaire crisis in het laatste UNOCHA-rapport.

[...]

Er dient te worden benadrukt dat de website van Buitenlands Zaken in België zegt de reizen naar Afghanistan "volledig afraadt". Dit wijst op een actueel heersend gevaar van een zekere ernst.

Alle reizen naar Afghanistan worden volledig afgeraden, met volgende uitzondering: de enige reizen die kunnen overwogen worden, zijn deze door leden van officiële instanties en van internationale of humanitaire organisaties in het kader van hun zending op voorwaarde dat zij opgevangen worden door hun organisatie ter plaatse.

Deze informatie werd gepubliceerd op 11.03.2016 en is dus uiterst actueel.

c)

In het algemeen bestaan er vele bronnen die het heersend niveau van geweld constateren dat niet bepaald lager ligt dan de voorbije jaren.

Zo duidt een recent rapport aan dat:

[...]

Volgens UNAMA (zie hierboven), het aantal burgerslachtoffers gericht was hoger in 2015 dan in het voorgaande jaar. Deze omvatten opzettelijke moord op hulpverleners , stamoudsten , burgerlijke regeringsfunctionarissen , mullahs , de overheid en justitie ambtenaren . »

Zelf als de aanvallen tegen overheidspersoneel en veiligheidspersoneel gericht zijn, de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "collatéral damage";

[...]

Recentere artikels gaan in dezelfde richting :

[...]

Andere bronnen bevestigen deze onstabiele, gevaarlijke situatie, die een hoog toelooft aan onschuldige burgers opeist

[...]

Verdere bronnen spreken over aanvallen in de regio van de verzoeker.

Uit deze bronnen kan worden geconcludeerd dat er elke maand in het jaar 2013 incidenten waren met een hoog toelooft aan burgerslachtoffers.

In het rapport van de EASO - Country of Origin Information: Afghanistan - Security Situation wordt volgende informatie vermeld:

[...]

Deze verklaring wordt bevestigd door onderstaande grafiek, waar Baghlan i Jadid duidelijk het hoogste aantal incidenten kent:

[...]

Het is dus duidelijk dat, in tegenstelling tot dat de verwerende partij beweert, de verzoeker wel recht heeft op de subsidiaire bescherming en dat de verwerende partij de zaak dus niet concreet heeft geanalyseerd, rekening houdend met alle elementen van de zaak. Ze schendt de voorwaarden van de wet die moeten worden bestudeerd in geval van analyse voor het toekennen van het beschermingsstatuut."

Verzoeker vraagt in hoofddorpe om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek

2.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe stavingstukken neer: een verklaring van de ouders van het dorp, een kopie van de identiteitskaart van verzoeker, een kopie van de taskara van verzoekers moeder en een kopie van de tweede taskara van verzoekers vader.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan de taliban te vrezen omwille van zijn etnische origine en een landenconflict. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) na leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker 20,6 jaar is in plaats van de 16,5 jaar die hij verklaart te zijn, wat zijn algemene geloofwaardigheid reeds ondermijnt; (ii) er geen geloof gehecht kan worden aan zijn beweerde verblijf in het dorp Kampirak in district Dahana-i Ghorī in de provincie Baghlan vermits (1) hij slechts een zeer beperkte kennis heeft van zijn regio en provincie waar hij verklaart heel zijn leven te hebben gewoond, (2) hij ook over zijn eigen regio opvallende verklaringen aflegt, (3) zijn kennis over de laatste verkiezingen in Afghanistan zeer beperkt is, (4) zijn beperkte verklaringen over de veiligheidssituatie in zijn dorp verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn herkomst ondermijnen, (5) zijn gebrekkige kennis over zijn reisweg in Afghanistan de geloofwaardigheid van zijn herkomst uit Kampirak verder op de helling plaatsen en (iii) evenmin geloof gehecht kan worden aan verzoekers voorgehouden profiel van jongen uit een landbouwersfamilie behorend tot de religieuze minderheidsgroep van de Ismaëlieten.

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoeker zijn verblijf in het dorp Kampirak, district Dahana-i Ghorī in de provincie Baghlan niet aannemelijk maakt, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen, het opwerpen van blote beweringen, het uiten van *post-factum* verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.2.1. Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht opgemerkt dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 26 augustus 2016 (administratief dossier, stuk 8) blijkt immers dat verzoeker op datum van 19 augustus 2015 ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is. In zoverre verzoeker aanvoert dat bijna alle minderjarige Afghanen geen exacte kennis hebben over hun leeftijd en het argument omtrent de leeftijdtest aldus niet gegronde is, komt hij niet verder dan het poneren van blote *post-factum* beweringen, wat bezwaarlijk als dienstig verweer kan worden geacht. Het feit dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift bovendien nog steeds vasthoudt aan zijn reeds ongeloofwaardig geachte geboortedatum, toont aan dat verzoeker wel degelijk bewust tracht de Belgische asielinstanties te misleiden, hetgeen wel degelijk afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid.

2.3.2.2.2. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze op goede gronden vaststelt dat verzoekers manifeste gebrek aan kennis over zijn beweerde regio en provincie van herkomst en zijn gebrekkige verklaringen over zijn reisweg in Afghanistan doen besluiten dat het niet aannemelijk is dat hij in het dorp Kampirak, district Dahana-i Ghorī in de provincie Baghlan heeft verbleven.

In zoverre verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen op wijst dat hij nooit naar school is geweest, dat hij analfabeet is, dat hij slechts tussen zestien en twintig jaar oud is en aldus over weinig levenservaring beschikt, dat hij verlegen is van karakter en nooit buiten zijn dorp kwam, herhaalt de Raad vooreerst dat de jonge leeftijd van verzoeker ernstig gerelativeerd dient te worden in het licht van de resultaten van het leeftijdsonderzoek, waaruit blijkt dat hij minstens twee jaar ouder is dan hij voorhield en aldus meerderjarig is. Bovendien moet opgemerkt dat noch verzoekers beweerde analfabetisme en verlegen aard, noch het gebrek aan scholing, noch de bewering dat hij amper buiten kwam en zijn moeder hem geen uitjes toeliet voldoende verschooning bieden voor de gebrekkige en zelfs foutieve verklaringen over zaken die tot zijn dagdagelijkse leefomgeving behoren. Ook van personen met een lage scholingsgraad of zelfs van een ongeletterde asielzoeker mag – in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te betogen in onderhavig verzoekschrift – worden verwacht dat zij afdoende correct kunnen antwoorden op vragen die betrekking hebben op hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, de veiligheidssituatie, geografische gegevens, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Het is immers niet omdat men analfabeet is, dat men verstoken is van iedere kennis en gezond verstand. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker probleemloos diverse documenten ondertekende met een eigen handtekening (vragenlijst, ontvangstbewijs kopie van vragenlijst, verklaring betreffende procedure, verklaring betreffende de woonstkeuze en de verklaring die de Belgische autoriteiten de toelating geeft inlichtingen in te winnen).

Verder dient vastgesteld dat, daar waar verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen of minstens onvoldoende rekening hield met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse, alsook met verzoekers persoonlijkheid en profiel, verzoeker nalaat *in concreto* aan te duiden waar of op welke wijze de commissaris-generaal volgens hem geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met deze elementen. In zoverre verzoeker bovendien verwijst naar zijn profiel als “herder van schapen”, kan niet worden ingezien hoe dit betrekking heeft op verzoeker, die daarentegen beweert de zoon te zijn van een landbouwer met als takenpakket “(...) *we moesten buiten, we moesten de uitwerpselen van koeien verzamelen, die moesten we drogen, op de muur doen en later kon het verbrand worden*” (administratief dossier, stuk 5, p. 6), zodat dit verweer niet dienstig kan worden aangevoerd.

Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen nog op wijst dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor de kennis van de thuishaven deels of volledig is gewist, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Voorts merkt de Raad op dat, waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift zijn analfabetisme en ongeschooldheid aangrijpt ter verklaring van zijn gebrek aan notie van de tijd, dit haaks staat op zijn verklaringen tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij hij de duur van zijn reis van Afghanistan naar België spontaan zeer precies in tijd kwantificeert: “*Wanneer heeft u Afghanistan verlaten? Ik was onderweg voor twee maanden en tien dagen om hier te komen – de rest de info is in mijn bijlage.*” (administratief dossier, stuk 5, p. 14, eigen benadrukking) en hij bovendien in staat is om de “koude maanden” volgens de Afghaanse kalender te benoemen (p. 8), hetgeen hij ook bevestigt in onderhavig verzoekschrift. De Raad wijst er nog op dat het niet ernstig is om een beweerd gebrek aan notie van de tijd aan te wenden om ernstige hiaten, incoherenties en zelfs foutieve verklaringen te minimaliseren.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij zich in een context van smokkelaars bevond, “geen toeristische vragen kon stellen”, de ganse weg in een bestelwagen zonder ramen doorbracht, komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig geachte verklaringen en het poneren van *post-factum* beweringen wat evenwel geen dienstig verweer kan worden geacht om de pertinente motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen kan derhalve gevolgd worden waar deze dienaangaande overweegt: *"Uw gebrekkige verklaringen over uw reisweg in Afghanistan plaatsen de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Kampirak verder op de helling (CGVS, p. 14-15). U verklaart dat u Kampirak 's nachts verliet met de auto. De volgende dag kwam u in de late namiddag aan in Kabul (CGVS, p. 15). Gevraagd om meer in detail te vertellen over uw reis tussen het dorp Kampirak en de stad Kabul vertelt u dat het gedurende de nacht was en het donker was (CGVS, p. 15). Nochtans gaf u aan dat u in Kabul arriveerde in de late namiddag, en kan dus wel verwacht worden dat u iets meer over uw reis kan vertellen. U geeft aan dat er niet gezegd werd welke plaatsen u onderweg passeerde (CGVS, p. 15). Gevraagd uw reis te beschrijven vanaf het moment dat u in de auto stapte in Kampirak kan u louter herhalen dat ze de namen van de plaatsen niet zeiden (CGVS, p. 15). Erop gewezen dat u zaken kon zien en horen zegt u dan dat u in een bestelwagen reisde vanwaaruit u niets kon zien (CGVS, p. 15). Nogmaals gevraagd via welke plaatsen in Afghanistan u naar het buitenland reisde, herhaalt u dat u niets kon zien in de auto (CGVS, p. 15). Gevraagd waar u de grens van Afghanistan overstak, stelt u dat het een regio was die Nimroz heette. De naam van de grensovergang kent u niet (CGVS, p. 16). Gezien uw eerdere verklaring dat u tijdens uw hele leven uw dorp Kampirak nooit eerder zou verlaten hebben, is het wel zeer opmerkelijk dat u zo weinig kan vertellen over de lange reis vanuit uw dorp in het noorden van Afghanistan naar Nimroz aan de grens (CGVS, p. 10). U slaagt er geenszins in doorleefd over deze onderneming te vertellen."* Alwaar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift nog lijkt te betogen dat de commissaris-generaal de lat te hoog legt rekening houdend met zijn minderjarigheid, herhaalt de Raad dat uit de resultaten van het leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij is gebleken dat verzoeker meerderjarig is en dit ook was op het ogenblik dat hij zijn reis aanvatte in Afghanistan.

2.3.2.2.3. Met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan eveneens worden vastgesteld dat verzoeker zijn beweerde profiel van jongen uit een landbouwersfamilie niet aannemelijk maakt.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij omwille van zijn jonge leeftijd geen inspraak had in de organisatie van zijn reis, dat zijn moeder alles gepland had en dat zij het geld had kunnen verzamelen met de hulp van andere familieleden of kennissen, kan de Raad na lezing van het gehoorverslag slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt: *"(...) Uw moeder had geen werk (CGVS, p. 4). U heeft evenmin ooit een beroep uitgeoefend in Afghanistan (CGVS, p. 7). Jullie hadden vroeger een stuk grond maar dit werd enige tijd geleden – u kan geen enkele indicatie geven – afgenomen (CGVS, p. 3). Er kunnen dan vragen gesteld worden hoe uw familie het geld voor uw reis, 10000 of 10500 dollar, bijeen wist te krijgen. Gevraagd of uw moeder – uw vader zou reeds overleden zijn geweest – zoveel geld had, geeft u aan dat u het niet weet maar dat ze aan F. vroeg om u weg te sturen (CGVS, p. 15). U verklaart dat ze misschien de oogst van de tarwe verkocht (CGVS, p. 15). U zegt ten slotte dat u niet weet hoe uw moeder dit geld bijeen bracht (CGVS, p. 15). Gezien het opmerkelijk is dat jullie als landbouwersfamilie zonder bezit een dergelijke grote soms bijeen zouden weten te krijgen maar dat u geen enkele informatie kan geven hoe jullie aan dit bedrag zijn gekomen doet ernstig twijfelen aan uw voorgehouden leven als zoon van een landbouwer in een afgelegen regio van Afghanistan."*

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers zeer oppervlakkige en niet doorleefde verklaringen omtrent zijn dagdagelijkse leven verder de geloofwaardigheid van zijn regio van herkomst ondermijnen, waar in de bestreden beslissing staat te lezen: *"Ook over uw dagelijks leven als jongen in een ruraal dorp zijn uw verklaringen oppervlakkig en weinig doorleefd. Gevraagd over uw dagelijks leven te vertellen geeft u louter mee dat u uitwerpselen van koeien verzamelde en op de muren smeerde zodat het later verbrand kon worden (CGVS, p. 6). Aangespoord verder te vertellen over uw dagelijks leven zegt u dat er niets anders was (CGVS, p. 6). U wordt nogmaals aangespoord verder te vertellen over uw leven in Kampirak maar u geeft aan geen verdere informatie te kunnen geven (CGVS, p. 6). Nogmaals gevraagd te vertellen wat u naast het verzamelen van koeienuitwerpselen nog deed elke dag zegt u louter dat u niets deed en dat u, na de dood van uw vader, broer en zus, niet meer naar buiten mocht van uw moeder (CGVS, p. 6). Dergelijke beperkte verklaringen over uw leven in Kampirak zijn weinig overtuigend. Bovendien blijkt dat uw broer en zus moesten werken op de velden maar u niet (CGVS, p. 6). Gevraagd of u dan niet eveneens op de gronden moest werken zegt u dat u te jong was, wat geenszins een afdoende verklaring is gezien u, zoals reeds aangehaald, veel ouder bent dan u zelf aangeeft (CGVS, p. 6).*

Verder gevraagd naar hoe de winters zijn in uw dorp, stelt u dat er sneeuw en regen is gedurende de winter. U voegt toe dat het koud is en mensen niet buiten hun huizen kunnen (CGVS, p. 8). Aangespoord om meer te vertellen, antwoordt u slechts 'nee' (CGVS, p. 8). Gevraagd om te vertellen over het leven tijdens de winter in Kampirak, antwoordt u opnieuw 'nee' (CGVS, p. 8). Wanneer u gewezen wordt op het belang van deze vragen, verklaart u dat u alles zei wat u weet (CGVS, p. 8). Gewezen of het feit dat u heel uw leven in uw dorp Kampirak leefde en dat bijgevolg mag verwacht worden dat u kan vertellen over het leven in de winter in het bergachtige noorden van Afghanistan, antwoordt u slechts dat het koud was (CGVS, p. 8). Ook geeft u aan dat u vergeten bent in welke periodes er veel regenval is in Kampirak (CGVS, p. 9). Deze verklaringen kunnen allerm minst overtuigen en ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw herkomst uit het dorp Kampirak."

2.3.2.2.4. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorts bij waar deze op goede gronden overweegt dat verzoekers verklaringen en kennis over de minderheidsgroep van de Ismaelieten – waartoe hij beweert te behoren – te wensen overlaat, vermits hij (1) geen informatie kan geven over een bekende leider van de Ismaelieten zoals Sayed Mansoor Naderi, die nochtans afkomstig is uit de Kayhan vallei in het district Doshi en sinds 2005 lid is van het nationale parlement in Afghanistan, (2) hij naast de huidige imam geen andere Ismaelitische leiders kan benoemen, noch enige andere informatie kan verschaffen hieromtrent en (3) het niet aannemelijk is dat verzoeker geen informatie kan verschaffen over de relatie tussen Sayed Mansoor Naderi en Karim Afgha Khan. De Raad stelt ook hier vast dat verzoeker zich in voorliggend verzoekschrift louter beperkt tot het herhalen dat hij ongeschoold, analfabeet en minderjarig is. Zoals reeds hoger werd gestipuleerd is dergelijk verweer echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontcrachten.

2.3.2.2.5. Verzoekers verklaring dat hij niemand meer heeft om documenten aan te kunnen vragen, volstaat niet als verschoning voor het gebrek aan stavingstukken van zijn asielrelaas of van zijn identiteit en herkomst. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas kunnen ondersteunen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker ter terechtzitting blijkbaar wel in staat blijkt te zijn om bijkomende documenten neer te leggen.

De door verzoeker ter terechtzitting neergelegde documenten vermogen evenwel niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent zijn (recente) verblijf in Kampirak te herstellen. Met de thans neergelegde verklaring van de ouderen van het dorp slaagt verzoeker er echter niet in om zijn beweerde verblijf in Kampirak alsnog aannemelijk te maken. De brief werd immers ten behoeve van verzoeker opgesteld en vertoont een duidelijk gedongen karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. De door verzoeker neergelegde identiteitskaart, de taskara van zijn moeder en tweede taskara van zijn vader betreffen allen fotokopieën waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Overigens kan worden vastgesteld dat de fotokopieën van verzoekers identiteitskaart en de taskara van zijn moeder quasi onleesbaar zijn, hetgeen ook wordt bevestigd door de opmerkingen in de bijgevoegde vertalingen, waar meermaals wordt aangegeven dat de documenten niet leesbaar zijn. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.3.2.2.6. Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van verzoeker, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van verzoeker. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat

de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

De gebrekkige kennis van verzoeker over zijn beweerde regio van herkomst, zijn reisweg en de Ismaelieten in samenhang met de foutieve en lacuneuze antwoorden op de vele kennisvragen die aan verzoeker gesteld werden verhinderen nog verder geloof te hechten aan zijn beweerde verblijf in Kampirak, district Dahana-i Ghorī, provincie Baghlan. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing en rekening houdend met het voorgaande oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat de verklaringen van verzoeker aangaande zijn herkomst en verblijfplaats in Kampirak, district Dahana-i Ghorī, provincie Baghlan ernstige hiaten, incoherenties en zelfs fouten vertonen, zodat zij als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen.

2.3.2.2.7. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.3. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. In acht genomen wat voorafgaat is er geen reden om verzoekers asielrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de door verzoeker voorgehouden gedeelde bewijslast, herhaalt de Raad dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Indien de betrokkene verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en hij daarenboven geen documenten indient waaruit zijn nationaliteit blijkt maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling onmogelijk. Van een 'gedeelde bewijslast' kan derhalve slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad benadrukt dat ook het verzoek om subsidiaire bescherming dient te worden onderzocht ten aanzien van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit beweert te hebben. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Te dezen dient te worden opgemerkt dat het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst onontbeerlijk is, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan de Afghaanse nationaliteit van verzoeker op zich niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig zijn uit Kampirak, district Dahana-i Ghor, provincie Baghlan.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoekers dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Nogmaals dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker niet aannemelijk dat hij afkomstig zijn uit Kampirak, district Dahana-i Ghor, provincie Baghlan. Bijgevolg heeft verzoeker niet voldaan aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te kunnen besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER